

SANT JOAN de les PARADES SES 1972

La vila i la festa en altre temps

Potser fa seixanta, setanta o vuitanta anys, d'això que volem evocar: el límit de la memòria de les persones vivents. Les dades, aplegades ací i allà i rarament de procedència escrita, no permetien, pel seu caràcter fragmentari i anecdòtic, una precisa reconstitució històrica. Per això ens hem inclinat a donar-los un tractament més aviat poètic, amb una utilització predominant del pintoresc. Així s'expliquen les omissions inevitables, les deformacions expressives i les superposicions cronològiques. Voldríem, malgrat tot, haver aconseguit de fer reviure l'esperit de l'època, la imatge entranyable d'un món definitivament esvanit.

La vila havia respectat durant segles, per falta d'embranchada, el recinte traçat per les muralles, ja enderrocades de temps. De feia poc, algunes cases s'atrevien a saltar-lo i avançaven cap a fer babarotes al nucli dissident, sempre una

mica pretensions, del raval. Les construccions tenien formes rutinàries i passades; tanmateix, alguna família informada i progressiva adoptava certs vagues reflexos del Modernisme, que aleshores feia el ple a Barcelona. Com a fenomen nou i decisiu, la gran indústria apareixia: l'Espona i en Bassols, aprofitant el salt del Molí Gros, acabaven d'instalar una filatura, més enllà del pont. Mentrestant, agonitzaven les antigues manufactures dels paraires, i a can Rus i a ca la Munda es teixien ics últimes estamenyes. Els Asprer, els Gironella, els Isalguer i els Vilallonga, entre altres, abandonats els seus casals mig gòtics migs barrocs, havien emigrat a Barcelona, on amb l'esforç per a assolir un rang impossible, va naufragar la seva rànica aristocràcia rural. Els senyors de Serralta, vell matrimoni sense fills, gairebé l'última romanalla de l'antiga noblesa de la vila, administraven la seva unça diària de renda i repartien escudella als indigents. Ouan havien arreplegat les parts dels camps de la Serra, es tancaven al seu palau, fred i decrepit. La Pepa Crehuet dormia al llit altíssim i daurat de l'arxiprest, de memòria venerada a la família: en temps de neu,

A. T. V. — 1884 - S. JUAN de las ABADESAS, Vista general

1907

un semicercle de gibrells, al volt del llit, recollia els degoters de l'esbalandrada teulada pairal. A l'estiu, les senyores Gorina, amb una distinció reconeguda per tothom, arrossegaven pel carrer de l'Aigua els seus vestits de seda. A vegades venia Maragall, amb la seva família; la gent li passava pel costat, alguns fins potser el saludaven, sense adonar-se de l'espurna divina dels seus ulls. A l'arribada del tren del capvespre, es difonien notícies, a voltes importants, de Barcelona: la bomba del Liceu, la mort de Verdaguer, el número de la grossa de Nadal. Alguns passatgers s'encaminaven a ca la Bonica, una fonda acreditada a la comarca. Els enginyers i directius de les mines de Surroca baixaven a comprar, cada setmana; duïen coll fort, i es pensaven que parlant en castellà la seva conversa esdevenia més notable. El Sr. Martin feia avançar la seva indústria de ciment, més amunt de Toralles; al poble, era molt considerada la presència del seu tipus francès. El batlle de la vila va ser molt temps en Ouei, un home lúcid, d'una visió civilitzada i moderna dels problemes. La seva integritat era proverbial; una vegada va multar la seva dona perquè,

contravenint a les ordenances, no havia escombrat el carrer. La vida, a les masies de muntanya, continuava sent arcaica, rigorosament medieval. La seva economia era pràcticament autàrquica; l'exigu producte de les mínimes vendes arribava amb treballs per a l'atuell que calia renovar o la màrfega que era indispensable d'adquirir. Les terres grasses del riberal permetien unes transaccions més voluminoses i mogudes; sovint es plantejaven afers que calia consultar a en Pere del Reixach. Can Blanxart era un establiment antic, amb forta olor d'espècies, que oferia els petits luxes de l'època. Can Martí Font elaborava carquinyolis amb una fórmula exclusiva i secreta. Can Vinyeta era una anticipació de magatzems moderns. Can Vilella, amb una botiga brillant, enveja de la comarca, era una pastisseria de prestigi. A can Folcrà venien tota llei de

Passeig de l'Era Gran

La desapareguda façana barroca de Sant Pol

ferramentes. Can Duaner fornía de tapaboques i rissades el pagesiu de la rodalia. Els vespres d'estiu, la gent, als portals, contava les matances perpetrades pels carlins o els estralls de l'últim còlera, amb detalls escruixidors. Quan era llustre, la Pepa Serrat tocava l'esquella a cada cantonada invitant al pàrenostre pels difunts. El monestir era una noble desferra; tenia un exterior de fortalesa i el seu interior era estropellat, d'una sumptuositat decaiguda, com una catedral desafectada. El bisbe Morgades, potser per compensar l'espoliació dels frontals, havia iniciat una restauració que no va prosperar. Els esperits més fins tenien consciència que la rehabilitació de la vila havia de començar pel monestir. Aglutinats per aquesta idea, formaven una petita *élite* intel·lectual. Mossèn Masdeu, pacientment ajudat pel Sr. Capell, escorcollava els pergamins, i els ordenava; el Sr. Danés tenia contactes amb grups culturals barcelonins; el Sr. Blanxart recopilava, per al seu arxiu, tot el que tenia interès per a la vila, i donava to a diverses entitats. Hi havia un conjunt de persones que mostraven una acusada sensibilitat per als valors artístics de la població. La missa conventual de cada dia era

un eco esmortit de l'antic culte canònic; el Sr. Basili, amb el tapaboques elegantment penjant de les espatlles, ofegava, a cops d'argue, les veus una mica esquerdades dels beneficiats. A mitjan matí, mossèn Fernando es retirava a ca l'Isalguer, d'on exercia la procuració; llegia la *Summa*, ensenyava llatí. A la tarda, sortia, segons els temps, a buscar bolets al bosc del Salomó o a pescar bagres sota el cingle de la Roca. Llavors l'església es quedava llargues hores quasi deserta. Un ciri crepitava davant l'altar del Santíssim Misteri; els corcs feien la seva feina; la Mònica vetllava el silenci, tocava les campanes de migdia, comentava les notícies del poble si s'esqueia de trobar interlocutor. De tard en tard, una visita il·lustre alterava la pau del monestir. Temps endarrera, havia vingut Donya Blanca, una princesa carlina de no sé quin grau; la gent encara comentava, embadalida, la seva manera, tan elegant, de cavalcar. De vegades venia un diputat que esperava ser reelegit, o un general més aviat tronat. O el nunci del Sant Pare, que s'aturava al centre del creuer, mirava en totes direccions, i reeixia a formular, amb la seva agudesa italiana, una frase més o menys

El Santíssim Misteri al seu cambril, a principis de Segle

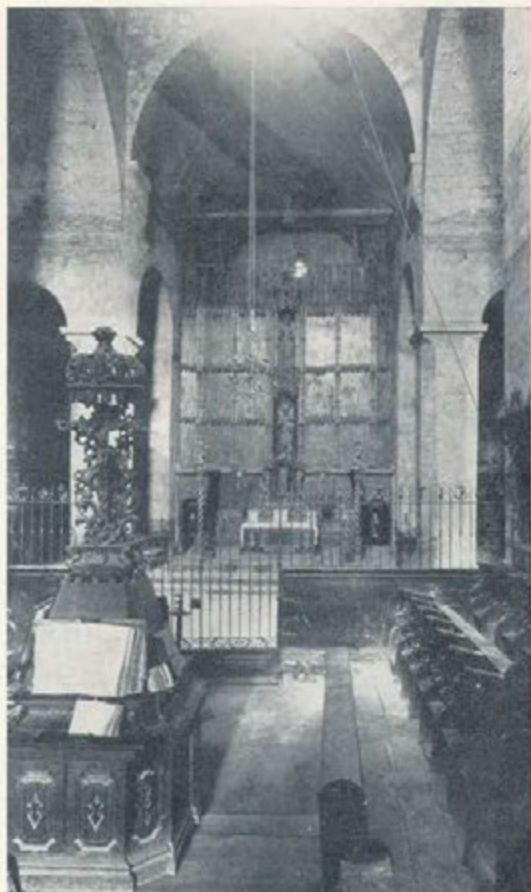
lapidària. Sovint venien romeries, amb un tren exprés. Des de l'estació s'encaminaven al monestir, amb penons i banderes. Potser a la tarda feien processó. Hi havia senyores que duien medalles de la corresponent confraria i es miraven la gent del poble amb aire displicent; volien que es notés que elles eren de Barcelona, de Girona o de Vic, al capdavant d'una població més gran que la nostra. Se'ls veia, per la cara esblaimada, que vivien en un romàtic carrer ciutadà i que s'havien marejat al tren. Les festes religioses marcaven el ritme de l'any; les processons, les de la Mercè i del Roser sobretot, eren espectacles graciosos i acolorits. Les campanes de Sant Pol tocaven tot el dia, per Santa Àgueda, en record d'un terratrèmol que havia assolat la vila. Era pel mes de febrer, i el poble havia observat que el sol, cada dia més alt, a les cinc de la tarda, encara reposava a la teulada del cloquer. El Centre catòlic tenia molts addictes; el grup escènic treballava amb entusiasme, estimulat per la competència d'altres grups generalment efímers. A can Martí feien ball amb piano de manubri i a can Ouei sovint tenien orquestrines. El pont nou va ser, durant molts anys,

l'eix de la política local. Quan s'acostaven eleccions, els aspirants a diputat s'hi repenjaven. Manifestos, pamflets, promeses i protestes mantingueren la vila en estat permanent d'agitació. Quan, finalment, el pont va arribar a terme, la població va entrar, definitivament, en una nova època.

Arribava la Festa Major, la festa del Santíssim Misteri, com es deia aleshores. L'estiu declinava. Havien batut dies i dies a l'era de l'Àngel i a la de can Serralta. Els estiuejants havien avançat l'hora d'anar a la font. L'aire tenia transparències tardorals, després dels xàfecs dels últims vespres d'agost. Els pabordes havien passat per les masies a fer la capta del Santíssim Misteri, i els pagesos els havien lliurat els mesurons establerts de blat novell. L'Ajuntament havia fet arrencar les herbes dels carrers sense empedrar i havia fet omplir de sorra els sots que les pluges i els carros havien obert al Corral. En Bartomeu Rodelles havia penjat els fanals de la il·luminació extraordinària a la Plaça Major i a l'Era Gran. A la tarda del dissabte, sortien els gegants, acompanyats del flabiol; els havia regalats, no

La Sardana del Rector

feia gaire, l'Àngel de ca la Reina, un concolor i generós. Havien pentinat la gegantessa del galliner del teatre del Centre, i havien posat curiosament la mantellina damunt la seva testa desproporcionada i vulgar. La mainada els seguia engrescada; en Quel Boig havia corregut a amagar-se en una cova dels Vermells de Dalt. Quan arribaven els trens de la tarda, el pont anava ple de gent endiumenjada.

Les completes eren un número fort del programa religiós. La música d'en Carnicer, plena de reminiscències operístiques, era cantada per la capella de la col·legiata. Hom distingia la veu de tenor d'en Pau Serrat i la veu segura d'en Rodà. Els violins, les trompetes i els fiscorns feien l'acompanyament. Els santjoanins, fidels a una indiscutible tradició filharmònica, tot i la feina dels últims preparatius de la festa, treien el nas entre les reixes del cor, i sortien corrents. Els estudiants de capellà somreien i començaven de sospitar que allò era exagerat per a un acte litúrgic, i que un decret de Roma exclouria aviat del temple aquestes manifestacions teatrals. Cremaven tots els ciris de totes les aranyes, i es veia que l'enllosat

El cor i l'altar major del monestir,
a principis de Segle

Un acte religiós, a la Plaça de l'Abadia,
a principis de Segle

de les capelles havia estat esterrejat a consciència per les respectives pabordeses,

Els músics s'enfilaven al campanar, després de les completes, guiats de la claror de les atxes, i tocaven una sardana o un més o menys dissimulat pas doble. Entre tocada i tocada, el Noi Coix brandava les campanes.

En Joan i Pau de can Bartrons menava un rengle d'homes que, agafats de la mà, dansaven, al so de la cobla, quatre compassos avant, quatre compassos enrera. Era l'antic contrapàs curt, que es ballava a la Plaça, després del passant. El nom de contrapàs dels boigs que hom li donava provenia d'uns anys més enllà, quan fou acaparat per una massa tavernària. Una turba d'homes que sortien calents de can Palanca, s'agregaven, vulgues que no, a la filera i l'empenyien carrer major amunt, precedits d'un violí, quan es negava a acompanyar-los la cobla, i es dissolia entre gatzara davant de ca l'Amàlia, una taverna de l'Era Gran.

El contrapàs dels pabordes, el matí del diumenge, era ensopit i digne. Entre can Maitenquis i la Casa de la Vila, els pabordes i les

Sardanes al carrer abans dit del Raval,
el dimarts al matí.

Sardanes a la Plaça, el diumenge al migdia

pabordesses dansaven de rengle, rígids i quillats.

L'ofici era un altre concert de música ampuhosa. Hi havia el costum de convidar predicadors d'anomenada. Un any va venir el Pare Medina, una celebritat de l'època. Era un home petit d'estatura que, gesticulant d'una manera desproporcionada, etzibava tirallongues de paraules castellanques, sonores i buides. Els capellans anaven i venien del cor a l'altar i de l'altar a la trona. Es veien vestits nous, que la Rosa Santa havia enllestit aquella matinada. El Sr. Banti feia giravoltar damunt els genolls el seu barret de palla. Un any, al «Ite missa est», una sotragada sísmica va fer balancejar les aranyes.

Quan la gent acabava de dinar, l'orquestra feia una passada pels carrers acompanyant els pabordes, que entraven a les cases principals i a les botigues, presentant una safata. Era el llevat de taula. Hom els hi posava tres pessetes i, de vegades, una llonganissa.

A mitjana tarda, com ara, hi havia el ball dels pabordes. Ja no el ballaven els pabordes de

l'església, com era costum de fer-ho antigament, quan els qui tenien cura del culte al Santíssim Misteri, prohoms de la vila, treien la seva dona, amb els vestits de mudar, i feien, a la Plaça unes figures de dansa gairebé amb una unció religiosa. La indumentària d'ús havia canviat, i per a ballar amb els vestits tradicionals, calia disfressar-se. Llavors s'hagueren de buscar persones disposades a una mica d'exhibicionisme teatral. Foren els anomenats pabordes de plaça. El ball era monòton. S'havia perdut el record de les evolucions i de la música antiga, i es repetia una tonada lenta, a la qual el poble havia associat una lletra vulgar. Caldrà esperar els anys trentes perquè en Jaume Soler, en Joan Danés i mossèn Masdeu retornin a la dansa l'elegància antiga.

Tot el dia, el cambril del Santíssim Misteri era obert i il·luminat —els programes no s'oblidaven mai d'anunciar-ho— i la gent hi desfilava sense interrupció. Els de Surroca, de Sant Pau i de Ripoll i els de pobles més llunyans que venien a la festa hi entraven com qui va a guanyar un jubileu. Al capvespre hi havia l'adoració oficial. Els capellans fills de la vila deixaven la seva parròquia per venir-hi. La gent

La processó de la Mercè, l'any 1908

els comptava, i algun any va trobar-n'hi una vintena. Sortien les capes pluvials mig resclosides i les porres de pinya gòtica i barroca. Els clergues i les autoritats pujaven cerimoniosament les escales de marbre. S'esperaven a la sala posterior, des d'on presidien el pas dels homes amb ciri encès. Pujaven lentament, els homes —les dones ho tenien interdit pel costum— mentre el cant del chor se sentia cada cop més llunyà. Tothom hi posava el respecte i la serietat de les grans ocasions. Hi havia una pompa barroca de cera groga, d'or envellit. Mentre la gent desfilava, hom podia fer l'estadística dels santjoanins adscrits a la més venerable tradició.

Ja se sabia: la cursa de vaques, la «corrida», el dilluns a la tarda, era l'acte més concorregut i engrescador del programa. Hi acudia tothom: els de la vila, els de pagès i els desvagats dels pobles veïns. La gent s'ho mirava des de darrera les bardalleres que tancaven els arcs de les voltes i l'entrada dels set carrers. Els balcons eren plens, i fins a les teulades hi havia bordegassos enfilats. Quan tot era a punt,

Els antics gegants, destruïts l'any 1939

Els Pabordes amb la indumentària d'abans de la restauració del ball

un agutzil, amb un cerimonial molt rude, declamava, escridassant-se:
*El qui vulgui prendre mal
 que vagi al mig de la plaça,
 qui no vulgui prendre mal
 que se'n vagi al cadafal.*

FIESTAS

SANTÍSSIMO MISTERIO

en la villa de

San Juan de las Abadesas

en los días

12, 13, 14 y 15 Septiembre 1896

PROGRAMA

Sábado, día 12

A las diez horas: Desayuno general de la corporación.

A las once: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las doce: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las una: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las dos: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las tres: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las cuatro: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las cinco: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las seis: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las siete: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las ocho: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las nueve: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las diez: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las once: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las doce: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

PROGRAMA

A las once: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las doce: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las una: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las dos: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las tres: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las cuatro: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las cinco: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las seis: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las siete: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las ocho: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las nueve: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las diez: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

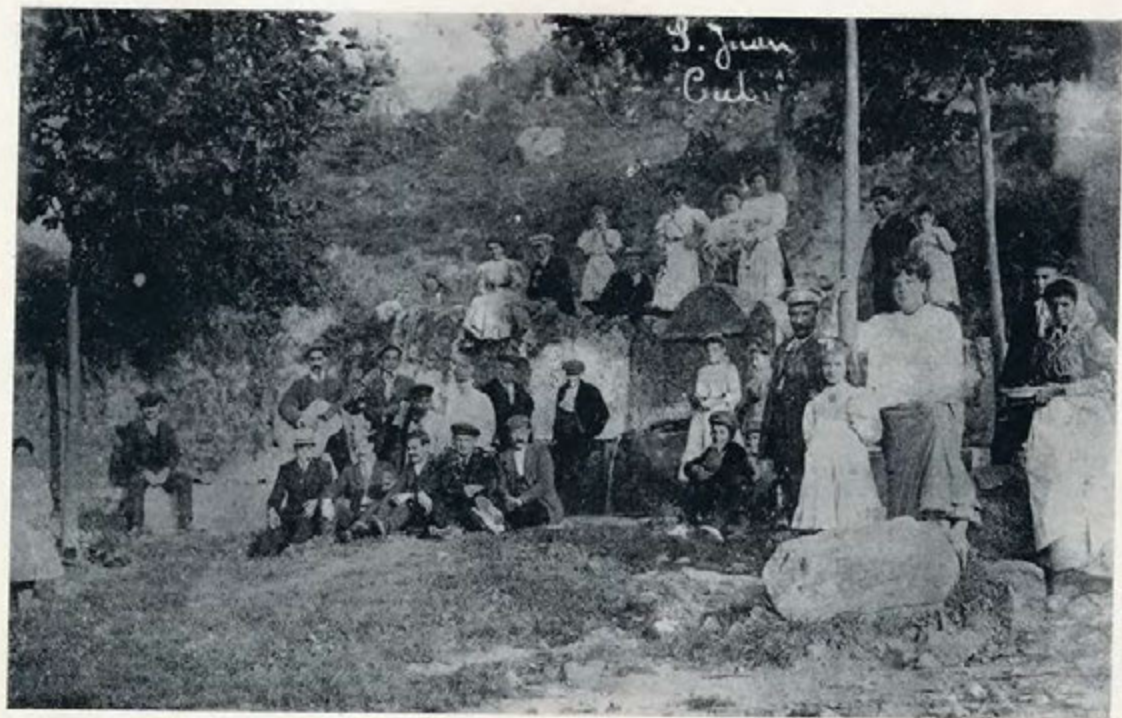
A las once: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

A las doce: Misericordia del Sagrado Corazón de Jesús.

GRAN CORRIDA DE VACAS

La gent s'afanyava a situar-se en lloc segur. Sortia la vaca, i es feia un moment de silenci. Potser una criatura feia un xiscle. La vaca era d'una casa de pagès de la parròquia; va ser famosa, per la seva fúria, una de cal Caire. L'amo vigilava que no la hi malmenessin. Uns quants galifardeus saltaven a la plaça. Anaven en filera, agafats l'un a l'esquena de l'altre. El de davant es protegia amb un cove. El joc consistia a provocar l'envestida de la vaca i a esquivar-ne, amb traça, la tussada. També calia plantar-li un floc untat de pega entre les banyes. La reculada sobtosa del primer, davant l'escomesa de la vaca inquietada, de vegades no era advertida a temps pels del darrera, i hi havia una caiguda general. Això feia esclafir de riure els uns i posava una mica d'esglai al cor dels altres. Era un espectacle innocent, una manifestació primitiva de vitalitat que arrencava de les més remotes tradicions mediterrànies. No tenia res a veure, ni de lluny, amb el transcendentalisme tràgic de la cursa de toros ibèrica, l'anomenada «Fiesta Nacional». Enduts per un vulgar mimetisme, un any van llogar un torero d'Algeciras. Afortunadament, l'any sobre, es va tornar al bon sentit. A la meitat, la gent berenava. Algunes famílies de la

Tornaboda a la Font del Cubilà

plaça tenien costum de menjar, sense moure's del balcó, formatge i raim.

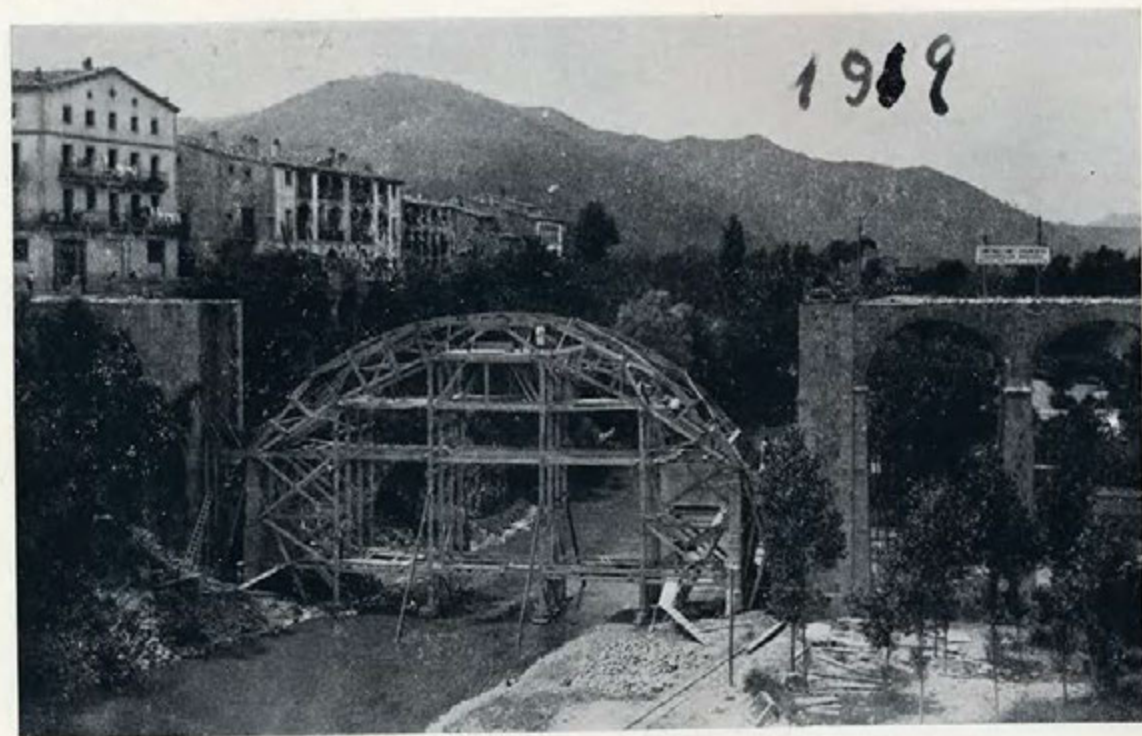
Les sardanes, a Sant Joan, no són d'importació, com en altres comarques catalanes. Aquí s'hi han ballat sempre. D'això ve que les balla tothom, joves i vells, amb molta gràcia. Han estat l'element principal de totes les festes i, per tant, de la Festa Major. El vespre del diumenge, molts homes i dones les preferien a qualsevol espectacle, i sortien a ballar-les, com un ritu, amb el vestit de casar. Les sardanes eren sempre, sense excepció, a la Plaça. Però el dimarts de la Festa Major, al matí, es distribuïen, com ara, per les places de la vila. Heus-ne aquí la raó: unes quantes persones, principalment comerciants, van decidir-se a sufragar, pel seu compte, un dia més d'actuació de la cobla, que abans s'acomiadava el dilluns. El domicili dels donants explica la ballada de les sardanes del dimarts en llocs insòlits. El senyor Rector també va col·laborar-hi, i es ballava —encara es balla— a la plaça de l'Abadia, la Sardana del Rector.

A mitjana tarda del dimarts, la gent era desensenyada per la cobla, que convidava a

traslladar-se al Cubilà. Hom hi duia el berenar, en grosses cistelles. Ballaven sardanes. Quan era fosc, baixaven en corrua, il·luminats de torxes. Sembla que això va començar-se el primer any de celebrar la tornaboda. Se'ls va fer fosc —pel setembre, quan te n'adones ja tens la nit a sobre—, i van comprar candeles i paperines per entrar a la vila. El jovent s'empentejava, enardit pel berenar i la beguda. Gairebé tot com ara.

Mentrestant, al monestir es feia el segon dia de la novena del Santíssim Misteri. Hi havia els qui no havien anat a la font, o n'havien tornat abans d'hora. Els llums eren una mica tristos. El predicador havia d'esforçar-se a desvetllar els oients, mig abaltits. Al llarg de la novena, els ecos de la festa s'anaven extingint. Qualsevol d'aquells dies plovia una mica. L'aire s'aprimava lentament. Els forasters marxaven. S'establia el silenci de l'hivern. Tanmateix, alguna cosa quedava vetllant. Això que, sota formes diverses, sentim en cada festa, en cada espai de silenci: això que no sabríem definir, però que sabem del cert que dona coherència al nostre viure.

El Pont Nou en construcció

Festa Major 1972

ACTES RELIGIOSOS

Església del Monestir.

DISSABTE DIA 2

A dos quarts de vuit del vespre

Començarà la novena del Santíssim Misteri.

DISSABTE DIA 9

A les dues de la tarda

Repic general de campanes.

A les vuit del vespre

Acabament de la novena.

DIUMENGE DIA 10

A dos quarts d'onze del matí

Missa solemne. Hi assistiran les autoritats i els pabordes d'Església i Plaça. La «Schola Choral» cantarà la «Missa a llaor del Santíssim Misteri», amb chor i poble original de Mn. Josep M.ª Planas, Predicarà Mn. Tomàs Gurri, arxiprest de Moià i antic vicari d'aquesta parròquia. A l'ofertori, ofrena de ciri i estampa als pabordes.

A dos quarts de nou del vespre

Vetlla del Santíssim Misteri. Tot seguit, solemne i tradicional adoració del Sant Crist.

DILLUNS DIA 11

A les onze del matí

Missa concelebrada pels sacerdots santjoanencs i veïns. S'aplicarà en sufragi dels difunts de la parròquia.

ACTES CÍVICS I POPULARS

DISSABTE DIA 9

A dos quarts de nou del vespre

Al campanar del Monestir, repic general de campanes i tradicionals serenates interpretades per la cobla-orquestra «Camprodon». Les peces musicals han estat expressament compostes per Narcís Oliveras, compositor santjoanenc. Tot seguit, passant pels principals carrers de la Vila, que s'acabarà a la Plaça d'Espanya, on tindrà lloc una audició de sardanes.

DIUMENGE DIA 10

A les deu del matí

Concurs de tir al plat, organitzat per la Societat Esportiva de Caça i Pesca «El Pirineu», d'aquesta Vila. L'equip juvenil del «C. D. Abadessenc» disputarà un partit de campionat de juvenils, de 3.ª divisió.

A un quart d'onze del matí

Les autoritats i pabordes, precedits de l'orquestra, s'encaminaran al Monestir per assistir a la missa solemne. En sortint de la missa, a la Plaça d'Espanya, serà interpretada, com a sardana d'honor, «Tornaboda al Cubilà», que el compositor santjoanenc Mateu Oliveras dedica a la Vila.

A un quart d'una del migdia

Inauguració de la «IV Exposició Filatèlica i Numismàtica» i de l'exposició de fotografies artístiques de la Vila.

A dos quarts d'una del migdia

Sardanes al Passeig.

A un quart de cinc de la tarda

Els pabordes, acompanyats del delegat de l'autoritat i precedits de l'orquestra, passaran a recollir les pabordeuses a llurs domicilis, i es dirigiran després a la Plaça d'Espanya, on dansaran el típic i tradicional BALL DELS PABORDES

Les parelles balladores d'enguany seran Josep Guillaumes-Maria Cullell; Josep Espelt- M.ª Carme Prat; Josep Carrera-Aurora Plaza; Ramon Vila-Rosalía Buixasas. A continuació, ballada de sardanes al Passeig.

A les cinc de la tarda

Al Camp Municipal d'Esports, partit de futbol de campionat de 2.ª categoria regional entre el «C.D. Granollers» (amateur) i el «C.D. Abadessenc».

A les onze de la nit

Sardanes a la Plaça d'Espanya.

DILLUNS DIA 11

A un quart d'una del migdia

Sardanes, per la cobla «Montgrins», al Passeig de José Antonio, Plaça Clavé i Carrer de Sant Pol.

A dos quarts de cinc de la tarda

Partit amistós de futbol entre els primers equips del «C.D. Granollers» y del «C.D. Abadessenc».

A les cinc de la tarda

Sardanes al Passeig per la cobla «Montgrins».

A les deu del vespre

A la Plaça d'Espanya, interpretació, pels mateixos balladors del dia abans, del tradicional BALL DELS PABORDES

Tot seguit, a la mateixa plaça, ballada de sardanes.

DIMARTS DIA 12

A les onze del matí

Sardanes distribuïdes per places i passeigs, segons costum.

A les tres de la tarda

Tradicional Tornaboda a la font del Cubilà, on la cobla «Montgrins» tocarà sardanes.

Cap al tard, tradicional «Marxa de les torxes», que, sortint de l'esmentada font, es dirigirà, seguint els principals carrers de la Vila, a la Plaça d'Espanya, on es ballarà la «Sardana llarga». Tot seguit, castell de focs artificials.

A dos quarts d'onze de la nit

Sardanes al Passeig, per la cobla «Montgrins», com a comiat de la Festa Major.

En aquestes festes podran visitar-se:

- IV Exposició Filatèlica i Numismàtica a la Casa de Cultura de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis.
- Exposició de Fotografies Artístiques de la Vila i del III Trial de Santigosa, al local de Joventuts, organitzada pel C.I.T.

Edició d'aquest programa:
Magnífic Ajuntament de la Vila.

Persones que han facilitat informació
o han prestat documentació gràfica:

Dolors Anglada
Pilar Anglada
Germanes Blanxart
Emilia Casals
Carme Dotras
Josep Dotras
Antoni Esteve
Concepció Esteve
Carolina Gorina
Josep Picola
Concepció Roqué,
Jaume Serra
Teresa Sierra
Jaume Soler
Rosalia Soler
Benvinguda Sunyer
Natàlia Teixidó

Text literari:
Josep Esteve

Disseny gràfic:
Jordi Canelles

Impressió:
Impremta Baronal
Sant Joan de les Abadesses